

КОНВЕНЦІЯ

між Урядом України і Урядом Грецької Республіки про унікнення подвійного оподаткування та попередження податкових ухилень стосовно податків на доходи і на майно

ДАТА ПІДПИСАННЯ: 06.11.2000 р.

ДАТА РАТИФІКАЦІЇ: 29.05.2001 р.

ДАТА НАБУТТЯ ЧИННОСТІ: 26.09.2003 р.

Уряд України і Уряд Грецької Республіки,

бажаючи укласти Конвенцію про уникнення подвійного оподаткування та попередження податкових ухилень стосовно податків на доходи і на майно

і підтверджуючи своє прагнення до розвитку та поглиблення взаємних економічних стосунків,

домовились про таке:

Стаття 1

Особи, до яких застосовується Конвенція

Ця Конвенція застосовується до осіб, які є резидентами однієї або обох Договірних Держав.

Стаття 2

Податки, на які поширюється Конвенція

1. Ця Конвенція поширюється на податки на доходи і на майно, що стягуються від імені Договірної Держави або її політико-адміністративних підрозділів чи місцевих органів влади, незалежно від способу їх стягнення.

2. Податками на доходи і на майно вважаються всі податки, що стягуються із загальної суми доходу чи загальної вартості майна або з елементів доходу або майна, включаючи податки на доходи від відчужування рухомого або нерухомого майна, а також податки, що стягуються з прибутків від приросту майна.

3. Існуючими податками, на які поширюється Конвенція, зокрема, є:

(а) в Україні:

(i) податок на прибуток підприємств; і

(ii) прибутковий податок з громадян;

(надалі - "український податок");

(b) у Грецькій Республіці:

(i) податок на доход і капітал фізичних осіб;

(ii) податок на доход і капітал юридичних осіб;

(надалі - "грецький податок").

4. Ця Конвенція поширюється також на будь-які ідентичні або подібні по суті податки, які будуть стягуватись після дати підписання Конвенції в доповнення або замість існуючих податків. Компетентні органи Договірних Держав повідомлять один одного про будь-які істотні зміни, які відбулись в їх відповідних податкових законах.

Стаття 3 **Загальні визначення**

1. Для цілей цієї Конвенції, якщо з контексту не випливає інше:

(a) термін "Договірна Держава" і "друга Договірна Держава" означають, залежно від контексту, Україну або Грецьку Республіку;

(b) термін "Україна" при використанні в географічному значенні означає територію України, її континентальний шельф і її виключну (морську) економічну зону, включаючи будь-яку територію за межами територіального моря України, яка відповідно до міжнародного права визначається або може бути в подальшому визначена, як територія, в межах якої можуть здійснюватись права України стосовно морського дна і надр та їх природних ресурсів;

(c) термін "Грецька Республіка" означає територію Грецької Республіки і частину морського дна та надр Середземного моря, на яку розповсюджуються суверенні права Грецької Республіки, відповідно до міжнародного права;

(d) термін "національна особа" означає:

(i) податок на доход і капітал фізичних осіб;

(ii) податок на доход і капітал юридичних осіб;

(e) термін "особа" включає фізичну особу, компанію або будь-яке інше об'єднання осіб;

(f) термін "компанія" означає будь-яке корпоративне об'єднання або будь-яку організацію, що розглядається з метою оподаткування як корпоративне об'єднання;

(g) термін "підприємство Договірної Держави" та "підприємство другої Договірної Держави" означають відповідно підприємство, що керується резидентом Договірної Держави, та підприємство, що керується резидентом другої Договірної Держави;

(h) термін "міжнародне перевезення" означає будь-яке перевезення морським або повітряним судном, за винятком тих випадків, коли морське або повітряне судно експлуатується виключно між пунктами в Договірній Державі;

(i) термін "компетентний орган" означає:

(i) стосовно України, Державну податкову адміністрацію України або її повноважного представника; і

(ii) стосовно Грецької Республіки, Міністра фінансів або його повноважного представника.

2. При застосуванні цієї Конвенції Договірною Державою будь-який термін, не визначений у ній, буде мати те значення, яке він має за законодавством цієї Держави стосовно податків, на які поширюється ця Конвенція, якщо з контексту не випливає інше.

Стаття 4

Резидент

1. В цілях цієї Конвенції термін "резидент Договірної Держави" означає будь-яку особу, яка за законодавством цієї Держави підлягає оподаткуванню в ній на підставі постійного місця проживання, постійного місця перебування, місця знаходження керівного органу, місця реєстрації або іншого аналогічного критерію. Але цей термін не включає будь-яку особу, яка підлягає оподаткуванню в цій Державі, тільки на підставі одержання доходів з джерел в цій Державі або стосовно майна, що в ній знаходиться.

2. Якщо відповідно до положень пункту 1 фізична особа є резидентом обох Договірних Держав, її статус визначається таким чином:

(а) вона вважається резидентом Договірної Держави, де вона має у своєму розпорядженні постійне житло; якщо вона має у своєму розпорядженні постійне житло в обох Договірних Державах, вона вважається резидентом Договірної Держави, в якій вона має більш тісні особисті й економічні зв'язки (центр життєвих інтересів);

(б) якщо Договірна Держава, в якій вона має центр життєвих інтересів, не може бути визначена або коли вона не має постійного житла у своєму розпорядженні в жодній з Договірних Держав, вона вважається резидентом Договірної Держави, де вона звичайно проживає;

(с) якщо вона звичайно проживає в обох Договірних Державах або коли вона звичайно не проживає в жодній з них, вона вважається резидентом Договірної Держави, національною особою якої вона є;

(д) якщо вона є національною особою обох Договірних Держав, або якщо вона не є національною особою жодної з них, компетентні органи Договірних Держав вирішують питання за взаємною згодою.

3. У разі, коли відповідно до положень пункту 1 особа, що не є фізичною особою, є резидентом обох Договірних Держав, вона буде вважатися резидентом тієї Договірної Держави, де міститься її фактичний керівний орган.

Стаття 5

Постійне представництво

1. Для цілей цієї Конвенції термін "постійне представництво" означає постійне місце діяльності, через яке повністю або частково здійснюється комерційна діяльність підприємства.

2. Термін "постійне представництво" зокрема включає:

(а) місце управління;

(б) відділення;

(с) контору;

(д) фабрику;

(e) майстерню;

(f) шахту, нафтову або газову свердловину, кар'єр або будь-яке інше місце видобутку природних ресурсів;

(g) установку або споруду, що використовується для розвідки природних ресурсів;

(h) склад або іншу споруду, що використовується як торговельна точка.

3. Будівельний майданчик або монтажний, або складальний об'єкт вважаються постійним представництвом лише в тому разі, якщо вони існують більше дванадцяти місяців.

4. Незважаючи на попередні положення цієї статті, термін "постійне представництво" не включає:

(a) використання споруд виключно з метою зберігання або демонстрації, або поставки товарів чи виробів, що належать підприємству;

(b) утримання запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою зберігання, показу або поставки;

(c) утримання запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою переробки іншим підприємством;

(d) утримання постійного місця діяльності виключно з метою закупівлі товарів чи виробів або для збирання інформації для підприємства;

(e) утримання постійного місця діяльності виключно з метою здійснення для підприємства будь-якої іншої діяльності підготовчого чи допоміжного характеру;

(f) утримання постійного місця діяльності виключно для здійснення будь-якої комбінації видів діяльності, перелічених у підпунктах від (a) до (e), за умови, що сукупна діяльність постійного місця діяльності, яка виникає внаслідок такої комбінації, має підготовчий або допоміжний характер.

5. Незалежно від положень пунктів 1 і 2, якщо особа, інша ніж агент з незалежним статусом, про якого йдеться в пункті 6, діє від імені підприємства і має, і звичайно використовує в Договірній Державі повноваження укладати контракти від імені підприємства або утримує в цій Державі запаси товарів або виробів, що належать підприємству, з яких здійснюється регулярний продаж цих товарів або виробів від імені підприємства, то це підприємство розглядається як таке, що має постійне представництво в цій Договірній Державі щодо будь-якої діяльності, яку ця особа здійснює для підприємства, за винятком, коли діяльність цієї особи обмежується тією, що зазначена в пункті 4, яка якщо і здійснюється через постійне місце діяльності, не перетворює це постійне місце діяльності у постійне представництво відповідно до положень цього пункту.

6. Підприємство не розглядається як таке, що має постійне представництво в Договірній Державі, лише тому, що воно здійснює підприємницьку діяльність у цій Договірній Державі через брокера, генерального комісіонера чи будь-якого іншого агента з незалежним статусом за умови, що ці особи діють у межах своєї звичайної підприємницької діяльності.

7. Той факт, що компанія, яка є резидентом Договірної Держави, контролює чи контролюється компанією, що є резидентом другої Договірної Держави, або яка здійснює підприємницьку діяльність у цій другій Договірній Державі (через постійне представництво або іншим чином), сам по собі не перетворює одну з цих компаній у постійне представництво другої компанії.

Стаття 6

Доходи від нерухомого майна

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від нерухомого майна (включаючи дохід від сільського або лісового господарства), розташованого в другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.
2. Термін "нерухоме майно" матиме те значення, яке він має у законодавстві Договірної Держави, в якій міститься майно, що розглядається. Цей термін в будь-якому випадку включатиме майно, допоміжне щодо нерухомого майна, худобу і обладнання, які використовуються в сільському і лісовому господарстві, права, до яких застосовуються положення загального права щодо земельної власності, узуфрукт нерухомого майна і права на перемінні або фіксовані платежі як компенсації за розробку або право на розробку мінеральних запасів, джерел та інших природних ресурсів. Морські, річкові і повітряні судна не розглядаються як нерухоме майно.
3. Положення пункту 1 будуть застосовуватись до доходів, що одержуються від прямого використання, здавання в оренду або використання в будь-якій іншій формі нерухомого майна.
4. Положення пунктів 1 і 3 будуть застосовуватись також до доходів від нерухомого майна підприємства і до доходів від нерухомого майна, що використовується для здійснення незалежних особистих послуг.

Стаття 7

Прибуток від підприємницької діяльності

1. Прибуток підприємства Договірної Держави оподатковується лише в цій Договірній Державі, якщо тільки це підприємство не здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво. Якщо підприємство здійснює підприємницьку діяльність як вказано вище, прибуток підприємства може оподатковуватись в другій Договірній Державі, але тільки в тій частині, яка стосується цього постійного представництва.
2. З урахуванням положень пункту 3, якщо підприємство однієї Договірної Держави здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі через розташоване там постійне представництво, то в кожній Договірній Державі до такого постійного представництва відноситься прибуток, який воно могло б одержати, якби було окремим і самостійним підприємством, зайнятим такою ж або аналогічною діяльністю в таких же або аналогічних умовах і діяло цілком незалежно від підприємства, постійним представництвом якого воно є.
3. При визначенні прибутку постійного представництва допускається віднімання витрат, понесених для цілей постійного представництва, включаючи управлінські та загальноадміністративні витрати, незалежно від того, чи понесені ці витрати у Договірній Державі, де розташоване постійне представництво, чи за її межами. Однак таке вирахування не дозволяється по відношенню до будь-яких сум, що сплачуються (інакше, ніж покриття витрат, що дійсно мали місце) постійним представництвом головному офісу підприємства або будь-якому його іншому підрозділу як роялті, гонорар або інші подібні платежі за користування патентами або іншими правами, або як комісійні за надані особливі послуги чи управління, чи, виключаючи банки, як проценти за позику, надану головним офісом або іншим підрозділом підприємства постійному представництву.
4. В міру того, як визначення в Договірній Державі відповідно до її законодавства прибутку, що відноситься до постійного представництва на базі пропорційного розподілу загальної суми прибутку підприємства його різним підрозділам, є звичайною практикою, ніщо в пункті 2 цієї статті не буде перешкоджати цій Договірній Державі визначати оподатковуваний прибуток шляхом такого

розподілу, як це диктується практикою; обраний спосіб розподілу, однак, повинен бути таким, що його результати будуть відповідати принципам, які містяться в цій статті.

5. Ніякий прибуток не відноситься до постійного представництва на основі простої закупки постійним представництвом товарів або виробів для підприємства.

6. Для цілей попередніх пунктів прибуток, що відноситься до постійного представництва, визначається щорічно одним і тим же методом, якщо тільки немає достатньої і вагомої причини для зміни.

7. Якщо прибуток включає види доходів, які розглядаються окремо в інших статтях цієї Конвенції, положення цих статей не будуть зачіпатися положеннями цієї статті.

Стаття 8

Морський і повітряний транспорт

1. Прибуток (доход), що одержується від експлуатації морських суден, зайнятих у міжнародних перевезеннях, оподатковується тільки в Договірній Державі, в якій морські судна зареєстровані або яке забезпечило їх документами.

2. З урахуванням положень пункту 1, прибуток, що одержується підприємством Договірної Держави від експлуатації морського судна у міжнародних перевезеннях, оподатковується тільки в цій Договірній Державі.

3. Прибуток, що одержується підприємством Договірної Держави від експлуатації повітряних суден у міжнародних перевезеннях, оподатковується тільки в цій Договірній Державі.

4. Положення пунктів 1, 2 і 3 застосовуються також до прибутку від участі в пулі, спільному підприємстві або в міжнародній організації по експлуатації транспортних засобів.

Стаття 9

Асоційовані підприємства

1. У випадку, коли:

(а) підприємство Договірної Держави прямо або посередньо бере участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства другої Договірної Держави, або

(б) одні й ті ж особи прямо або посередньо беруть участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства однієї Договірної Держави і підприємства другої Договірної Держави,

і в кожному випадку між двома підприємствами в їх комерційних чи фінансових взаємовідносинах створюються або встановлюються умови, відмінні від тих, які мали б місце між двома незалежними підприємствами, тоді будь-який прибуток, який був би нарахований одному з підприємств, якби не існувало цих умов, але з причин наявності цих умов не був йому нарахований, може бути включений до прибутку цього підприємства і відповідно оподаткований.

2. У разі, коли одна Договірна Держава включає в прибуток підприємства цієї Держави - і відповідно оподатковує - прибутки, по яких підприємство другої Договірної Держави було оподатковано в цій другій Договірній Державі, і прибутки, таким чином включені, є прибутками, які були б нараховані підприємству першої згаданої Договірної Держави, якби умови взаємовідносин між двома підприємствами були б умовами, які існують між незалежними підприємствами, тоді ця друга Договірна Держава повинна зробити відповідні поправки в сумі податку, що стягується з цих

прибутків. При визначенні такої поправки повинні бути розглянуті інші положення цієї Конвенції, а компетентні органи Договірних Держав можуть проконсультуватися один з одним при необхідності.

Стаття 10

Дивіденди

1. Дивіденди, що сплачуються компанії, яка є резидентом Договірної Держави, резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

2. Однак, такі дивіденди можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, і відповідно до законодавства цієї Договірної Держави, але якщо одержувач є фактичним власником дивідендів, то податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати:

(а) 5 процентів загальної суми дивідендів, якщо право на дивіденди фактично має компанія (на відміну від товариства), яка є власником принаймні 25 процентів капіталу компанії, яка сплачує дивіденди;

(б) 10 процентів загальної суми дивідендів в усіх інших випадках.

Компетентні органи Договірних Держав за взаємною згодою встановлюють спосіб застосування таких обмежень. Положення цього пункту не впливають на оподаткування компанії стосовно прибутку, з якого сплачуються дивіденди.

3. Термін "дивіденди" при використанні в цій статті означає доход від акцій, акцій засновників чи інших прав, які не є борговими зобов'язаннями, що дають право на участь у прибутку, також як доход від інших корпоративних прав, який підлягає такому ж оподаткуванню, як доходи від акцій відповідно до законодавства Договірної Держави, резидентом якої є компанія, що розподіляє прибуток.

4. Положення пунктів 1 і 2 не застосовуються, якщо особа, що фактично має право на дивіденди, яка є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, через розташоване в ній постійне представництво, або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованою в ній постійної бази, і холдинг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до такого постійного представництва або постійної бази. В такому випадку залежно від обставин застосовуються положення статті 7 або статті 14.

5. У разі, коли компанія, яка є резидентом Договірної Держави, одержує прибуток або доход з другої Договірної Держави, ця друга Держава може не стягувати будь-яких податків з дивідендів, що сплачуються компанії, за винятком, коли ці дивіденди сплачуються резиденту цієї другої Договірної Держави, або якщо холдинг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до постійного представництва або постійної бази, розташованих у цій другій Договірній Державі, і з нерозподіленого прибутку компанії не стягуються податки на нерозподілений прибуток, навіть якщо сплачені дивіденди або нерозподілений прибуток складаються повністю або частково з прибутку або доходу, що утворюються у цій другій Договірній Державі.

Стаття 11

Проценти

1. Проценти, що виникають в Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

2. Однак такі проценти можуть також оподатковуватись у тій Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Договірної Держави, але якщо одержувач фактично має право на проценти, податок, що стягується, не повинен перевищувати 10 процентів від загальної суми процентів. Компетентні органи Договірних Держав за взаємною згодою встановлюють спосіб застосування таких обмежень.

3. Незважаючи на положення пункту 2, проценти, що виникають у Договірній Державі, будуть звільнятися від оподаткування у цій Державі, якщо:

а) платником процентів є ця Договірна Держава або її політико-адміністративний підрозділ, або місцевий орган влади; або

б) проценти сплачуються другій Договірній Державі або її політико-адміністративному підрозділу, або місцевому органу влади, або будь-якому агентству або органу (включаючи фінансові установи), які є повною власністю цієї другої Договірної Держави або її політико-адміністративного підрозділу, або місцевого органу влади; або

с) проценти сплачуються будь-якому іншому агентству або органу (включаючи фінансові установи) за позику, яку було зроблено на виконання угоди, укладеної між Урядами Договірних Держав.

4. Термін "проценти" при використанні в цій статті означає дохід від боргових вимог будь-якого виду, незалежно від іпотечного забезпечення і незалежно від володіння правом на участь у прибутках боржника, і зокрема, дохід від урядових цінних паперів і облігацій чи боргових зобов'язань, включаючи премії та винагороди, що сплачуються стосовно таких цінних паперів, облігацій або боргових зобов'язань.

5. Положення пунктів 1 і 2 не застосовуються, якщо особа, що фактично має право на проценти, яка є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникають проценти, через розташоване в ній постійне представництво, або надає в цій другій Договірній Державі незалежні особисті послуги з розташованою там постійною базою, і боргова вимога, на підставі якої сплачуються проценти, дійсно відноситься до такого постійного представництва або постійної бази. У такому випадку, залежно від обставин, застосовуються положення статті 7 або статті 14.

6. Вважається, що проценти виникають у Договірній Державі, якщо платником є сама Держава, її політико-адміністративний підрозділ, місцевий орган влади або резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує проценти, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникла заборгованість, по якій сплачуються проценти, і витрати по сплаті цих процентів несе постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі проценти виникають у Договірній Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.

7. Якщо з причин особливих відносин між платником і особою, яка фактично має право на проценти, або між ними обома і будь-якою третьою особою, сума сплачених процентів, що стосується боргової вимоги, на підставі якої вона сплачується, перевищує суму, яка була б погоджена між платником і особою, яка фактично має право на одержання процентів, при відсутності таких відносин, положення цієї статті будуть застосовуватись тільки до останньої згаданої суми. У такому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

8. Положення цієї статті не застосовуються, якщо боргові зобов'язання, стосовно яких сплачуються проценти, були створені або передані головним чином з метою отримання переваг цієї статті, а не

для законних комерційних цілей. У такому випадку такі платежі будуть оподатковуватися відповідно до законодавства кожної Договірної Держави стосовно податків, на які поширюється ця Конвенція.

Стаття 12 **Роялті**

1. Роялті, які виникають в Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

2. Однак ці роялті можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Договірної Держави, але якщо одержувачем є фактичний власник роялті, то податок, що визначається таким чином, не повинен перевищувати 10 процентів загальної суми роялті.

Компетентні органи Договірних Держав за взаємною згодою встановлюють спосіб застосування таких обмежень.

3. Термін "роялті" при використанні в цій статті означає платежі будь-якого виду, що одержуються як відшкодування за користування або за надання права використання авторських прав на будь-які твори літератури, мистецтва або науки (включаючи кінематографічні фільми, будь-які фільми або плівки для радіомовлення або телебачення), на будь-який патент, торгіву марку, дизайн або модель, схему, таємну формулу або процес, або за використання, або за надання права використання промислового, комерційного або наукового обладнання, або за інформацію щодо промислового, комерційного або наукового досвіду.

4. Положення пунктів 1 і 2 не застосовуються, якщо фактичний власник роялті, що є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникають роялті, через розташоване там постійне представництво, або надає в цій другій Договірній Державі незалежні особисті послуги з розташованою там постійною базою, і право або майно, стосовно яких сплачуються роялті, дійсно пов'язані з цим постійним представництвом чи постійною базою. У такому випадку застосовуються положення статті 7 або статті 14 залежно від обставин.

5. Вважається, що роялті виникають у Договірній Державі, якщо платником є сама ця Договірна Держава, її політико-адміністративний підрозділ, місцевий орган влади або резидент цієї Договірної Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує роялті, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має у Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникло зобов'язання сплачувати роялті, і витрати по сплаті цих роялті несе постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі роялті виникають у Договірній Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.

6. Якщо з причин особливих відносин між платником і фактичним власником роялті або між ними обома і будь-якою третьою особою, сума роялті, яка відноситься до використання, права або інформації, на підставі яких вони сплачуються, перевищує суму, яка була б узгоджена між платником і фактичним власником за відсутності таких відносин, положення цієї статті будуть застосовуватись тільки до останньої згаданої суми. У цьому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

7. Положення цієї статті не застосовуються, якщо права або власність, з яких виникають роялті, були створені або передані головним чином з метою отримання переваг цієї статті, а не для законних комерційних цілей. У такому випадку такі платежі будуть оподатковуватися відповідно до законодавства кожної Договірної Держави стосовно податків, на які поширюється ця Конвенція.

Стаття 13

Доходи від відчужування майна

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від відчужування нерухомого майна, як воно визначено у статті 6 і яке перебуває у другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.
2. Доходи від відчужування акцій компанії або процентів у товаристві, майно яких складається прямо або посередньо головним чином з нерухомого майна, що знаходиться в Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій Договірній Державі.
3. Доходи від відчужування рухомого майна, що складає частину комерційного майна постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в другій Договірній Державі, або від рухомого майна, яке відноситься до постійної бази, регулярно доступної резиденту Договірної Держави в другій Договірній Державі для цілей надання незалежних особистих послуг, які включають такі доходи від відчужування такого постійного представництва (окремо чи в сукупності з цілим підприємством) або такої постійної бази, можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.
4. Доходи від відчужування морських або повітряних суден, що експлуатуються в міжнародних перевезеннях, або рухомого майна, що відноситься до експлуатації таких морських або повітряних суден, оподатковуються тільки в Договірній Державі, в якій прибуток від таких морських або повітряних суден оподатковується відповідно до положень статті 8.
5. Доходи від відчужування будь-якого майна, іншого ніж те, про яке йде мова у пунктах 1, 2, 3 і 4, оподатковуються тільки в Договірній Державі, резидентом якої є особа, що відчужує майно, при умові, що ці доходи підлягають оподаткуванню в цій Договірній Державі. У противному разі доходи можуть оподатковуватись у другій Договірній Державі.

Стаття 14

Незалежні особисті послуги

1. Доход, що одержується резидентом Договірної Держави щодо професійних послуг чи іншої діяльності незалежного характеру, оподатковується тільки в цій Договірній Державі, за винятком випадку, коли він володіє регулярно доступною постійною базою в другій Договірній Державі з метою проведення своєї діяльності. Якщо у нього є така постійна база, доход може оподатковуватись у другій Договірній Державі, але тільки стосовно доходу, що відноситься до цієї постійної бази.
2. Термін "професійні послуги" включає, зокрема, незалежну наукову, літературну, артистичну, художню, освітню або викладацьку діяльність, так само, як і незалежну діяльність лікарів, адвокатів, інженерів, архітекторів, стоматологів і бухгалтерів.

Стаття 15

Залежні особисті послуги

1. З урахуванням положень статей 16, 18, 19 і 20 жалування, заробітна плата та інші подібні винагороди, що одержуються резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, оподатковуються тільки в цій Договірній Державі, якщо тільки робота за наймом не здійснюється в другій Договірній Державі. Якщо робота за наймом здійснюється таким чином, одержана в зв'язку з цим винагорода може оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Незалежно від положень пункту 1, винагорода, що одержується резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, яка здійснюється в другій Договірній Державі, оподатковується тільки в першій згаданій Державі, якщо:

а) одержувач перебуває в другій Договірній Державі протягом періоду або періодів, що не перевищують у сукупності 183 днів протягом будь-якого дванадцятимісячного періоду, що починається або закінчується у даному податковому році; і

б) винагорода сплачується наймачем або від імені наймача, який не є резидентом другої Договірної Держави; і

в) витрати по сплаті винагород не несуть постійне представництво або постійна база, які наймач має в другій Договірній Державі.

3. Незалежно від попередніх положень цієї статті винагорода, що одержується у зв'язку з роботою за наймом, яка здійснюється на борту морського або повітряного судна, що експлуатується в міжнародних перевезеннях, може оподатковуватись у Договірній Державі, в якій прибуток від експлуатації морських або повітряних суден оподатковується відповідно до положень статті 8.

Стаття 16 **Гонорари директорів**

Директорські гонорари та інші аналогічні виплати, які одержуються резидентом Договірної Держави як членом ради директорів компанії, яка є резидентом другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

Стаття 17 **Артисти і спортсмени**

1. Незалежно від положень статей 14 і 15, доход, що одержується резидентом Договірної Держави як працівником мистецтв, таким як артист театру, кіно, радіо чи телебачення, або музикантом, або у якості спортсмена від його особистої діяльності, що здійснюється в другій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

2. Якщо доход від особистої діяльності, що здійснюється працівником мистецтв або спортсменом у цій своїй якості, нараховується не самому працівнику мистецтв чи спортсмену, а іншій особі, цей доход може незалежно від положень статей 7, 14 і 15 оподатковуватись у Договірній Державі, в якій здійснюється діяльність працівника мистецтв чи спортсмена.

3. Незважаючи на положення пунктів 1 і 2, доход, вказаний у цій статті, буде звільнений від оподаткування в Договірній Державі, в якій діяльність працівника мистецтв або спортсмена здійснюється, якщо ця діяльність суттєвою мірою фінансується за рахунок суспільних фондів обох Договірних Держав, або якщо ця діяльність виконується на підставі угоди про культурне співробітництво, укладеної між Договірними Державами.

Стаття 18 **Пенсії**

1. З урахуванням положень пункту 2 статті 19, пенсії та інші подібні винагороди, що сплачуються резиденту Договірної Держави за роботу за наймом у минулому, і будь-які ануїтети, сплачувані такому резиденту, будуть оподатковуватись тільки в цій Договірній Державі.

2. Термін "аннуїтет" означає встановлену суму, сплачувану фізичній особі періодично в установлений час під час її життя або протягом визначеного або встановленого періоду часу за зобов'язанням зробити зворотні платежі для адекватної або повної компенсації у грошах або вартості грошей.

Стаття 19 **Державна служба**

1. а) Винагорода, інша ніж пенсія, що сплачується Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органом влади будь-якій фізичній особі за службу, що здійснюється для цієї Договірної Держави або підрозділу, або органу влади, оподатковується тільки в цій Договірній Державі.

б) Однак, така винагорода оподатковується тільки в другій Договірній Державі, якщо послуги надаються в цій Договірній Державі і фізична особа є резидентом цієї Договірної Держави, яка:

(і) є національною особою цієї Договірної Держави; або

(ii) не стала резидентом цієї Договірної Держави тільки з метою здійснення служби.

2. а) Будь-яка пенсія, що сплачується Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом чи місцевим органом влади, або із створених ними фондів фізичній особі за службу, що здійснюється для цієї Договірної Держави, або підрозділу або органу влади, оподатковується тільки в цій Договірній Державі.

б) Однак така пенсія буде оподатковуватись тільки в другій Договірній Державі, якщо фізична особа є резидентом і національною особою цієї Договірної Держави.

3. Положення статей 15, 16 і 18 будуть застосовуватись до винагород і пенсій стосовно служби, що здійснюється у зв'язку із здійсненням підприємницької діяльності Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органом влади.

Стаття 20 **Професори і студенти**

1. Платежі, одержувані студентом або практикантом, який є або був безпосередньо до приїзду в Договірну Державу резидентом другої Договірної Держави і перебуває у першій згаданій Договірній Державі виключно з метою навчання або одержання освіти, і призначені для проживання, навчання і одержання освіти, не оподатковуються в першій згаданій Договірній Державі, якщо джерела цих платежів знаходяться за межами цієї Договірної Держави.

2. Винагорода, що одержується резидентом Договірної Держави за наукові заняття або наукові дослідження на високому рівні або за викладання на протязі періоду тимчасової резиденції, що не перевищує два роки, в університеті, науково-дослідному інституті або в іншому подібному закладі найвищої або вищої освіти в іншій Договірній Державі не оподатковуються в цій іншій Договірній Державі.

3. Доход, одержаний студентом чи стажувальником за свою діяльність у Договірній Державі, в якій він перебуває виключно з метою одержання освіти чи навчання, що проходить у курсі одержання освіти чи навчання, не буде підлягати оподаткуванню у цій Договірній Державі протягом періоду, необхідного для завершення його освіти чи навчання. У будь-якому випадку цей період часу не повинен перевищувати три роки для студента і два роки для стажувальника.

Стаття 21

Інші доходи

1. Види доходів резидента Договірної Держави, незалежно від джерела їх виникнення, про які не йдеться у попередніх статтях цієї Конвенції, підлягають оподаткуванню тільки в цій Договірній Державі.

2. Положення пункту 1 не застосовуються до доходів інших, ніж доходи від нерухомого майна, визначеного в пункті 2 статті 6, якщо одержувач таких доходів є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у другій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво або надає в цій другій Державі незалежні особисті послуги через розташовану там постійну базу, і право або майно, у зв'язку з яким одержано доход, дійсно пов'язані з таким постійним представництвом або постійною базою. В такому випадку застосовуються положення статті 7 або статті 14 залежно від обставин.

3. Незважаючи на положення пунктів 1 і 2 цієї статті, види доходів резидента Договірної Держави, про які не йдеться у попередніх статтях цієї Конвенції і які виникають у другій Договірній Державі, можуть також оподатковуватися у цій другій Державі.

Стаття 22

Майно

1. Майно, представлене нерухомим майном, про яке йдеться в статті 6, що є власністю резидента Договірної Держави і розташоване в другій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

2. Майно, представлене рухомим майном, що є частиною комерційного майна постійного представництва, яке підприємство однієї Договірної Держави має в другій Договірній Державі, або представлене рухомим майном, пов'язаним з постійною базою, доступною резиденту Договірної Держави в другій Договірній Державі з метою надання незалежних особистих послуг, може оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.

3. Майно, представлене морськими та повітряними судами, що експлуатуються у міжнародних перевезеннях, а також рухомим майном, пов'язаним з експлуатацією цих морських та повітряних суден, оподатковується тільки в Договірній Державі, в якій прибуток від таких морських або повітряних суден оподатковується відповідно до положень статті 8.

4. Усі інші елементи майна резидента Договірної Держави оподатковуються тільки в цій Договірній Державі.

Стаття 23

Усунення подвійного оподаткування

1. З урахуванням положень законодавства України, що стосуються усунення подвійного оподаткування стосовно податків, сплачених на території за межами України (які не будуть суперечити головним принципам цього пункту), на грецький податок, що сплачується за законодавством Грецької Республіки та відповідно до цієї Конвенції прямо або шляхом вирахування з прибутку, доходу або майна з джерел у Греції, буде робитися знижка у вигляді кредиту проти будь-якого українського податку, обчислюваного стосовно того ж прибутку, доходу або майна, стосовно яких обчислюється грецький податок.

2. З урахуванням положень законодавства Грецької Республіки, що стосуються усунення подвійного оподаткування стосовно податків, сплачених на території за межами Грецької Республіки (які не будуть суперечити головним принципам цього пункту), на український податок, що сплачується за законодавством України та відповідно до цієї Конвенції прямо або шляхом вирахування з прибутку, доходу або майна з джерел в Україні, буде робитись знижка у вигляді кредиту проти грецького податку, обчислюваного стосовно того ж прибутку, доходу або майна, стосовно яких обчислюється український податок.

3. Такі вирахування у будь-якому випадку не повинні перевищувати тієї частини податку з доходу або майна, як було підраховано до надання вирахування, яка стосується доходу або майна, що можуть оподатковуватись у цій другій Договірній Державі в залежності від обставин.

4. Для цілей пунктів 1 і 2, доход та приріст вартості майна, що належать резиденту Договірної Держави, які оподатковуються в другій Договірній Державі у відповідності з цією Конвенцією, вважаються такими, що виникають із джерел у цій другій Договірній Державі.

5. У випадку дивідендів, що сплачуються компанією, яка є резидентом України, компанії, яка є резидентом Греції, залік повинен брати до уваги (додатково до будь-якого податку, що зараховується відповідно до положень пункту 3) податок, що сплачується компанією, яка розподіляє прибуток, відносно прибутку, з якого такі дивіденди сплачуються.

6. Якщо відповідно до законодавства України звільнення від оподаткування або зменшення податків, на які поширюється дія Конвенції, надається з метою стимулювання економічного розвитку в цій Державі, податок, який сплачувався б за відсутності такого звільнення або зменшення, буде розглядатися як сплачений для цілей пункту 3.

7. Якщо резидент Греції одержує доход, який відповідно до положень статті 7 або статті 14 Конвенції може оподатковуватись податком в Україні, але згідно з законодавством України в ній надається звільнення від податків, на які поширюється Конвенція, то такий доход не буде оподатковуватися в Греції.

Стаття 24 **Недискримінація**

1. Національні особи Договірної Держави не будуть підлягати у другій Договірній Державі будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, іншому або більш обтяжливому ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися національні особи цієї другої Договірної Держави за тих же обставин. Це положення також застосовується, незалежно від положень статті 1, до осіб, які не є резидентами однієї або обох Договірних Держав.

2. Особи без громадянства, які є резидентами Договірної Держави, не будуть піддаватися в жодній з Договірних Держав будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, іншому або більш обтяжливому, ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися національні особи цієї Договірної Держави за тих же умов.

3. Оподаткування постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в другій Договірній Державі, не буде менш сприятливим у цій другій Договірній Державі, ніж оподаткування підприємств цієї другої Держави, які здійснюють подібну діяльність.

4. За винятком випадків, коли застосовуються положення пункту 1 статті 9, пунктів 7 і 8 статті 11 або пунктів 6 і 7 статті 12, проценти, роялті та інші виплати, що сплачуються підприємством Договірної Держави резиденту другої Договірної Держави, з метою визначення оподаткованого прибутку такого підприємства будуть обчислюватись за таких же умов, за яких вони сплачувались резиденту

першої згаданої Договірної Держави. Таким же чином будь-які борги підприємства Договірної Держави резиденту другої Договірної Держави повинні для цілей визначення оподатковуваного майна цього підприємства, підлягати вирахуванню за таких же умов, що й борги резидента першої згаданої Договірної Держави.

5. Підприємства Договірної Держави, майно яких повністю або частково належить або контролюється прямо чи посередньо одним або декількома резидентами другої Договірної Держави, не будуть піддаватися в першій згаданій Державі будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, яке є іншим або більш обтяжливим ніж оподаткування і пов'язане з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися інші подібні підприємства першої згаданої Держави.

6. Ніщо в цій статті не буде мати тлумачення, як зобов'язання будь-якої з Договірних Держав надавати особі, що не є резидентом цієї Договірної Держави будь-яких персональних звільнень, пільг і вирахувань для податкових цілей, які надаються особам, що є її власними резидентами.

7. Положення цієї статті будуть застосовуватись до податків, на які поширюється ця Конвенція.

Стаття 25

Процедура взаємного узгодження

1. Якщо особа вважає, що дії однієї або обох Договірних Держав призводять або призведуть до її оподаткування не відповідно до положень цієї Конвенції, вона може, незважаючи на засоби захисту, передбачені національним законодавством цих Договірних Держав, подати свій випадок до компетентних органів Договірної Держави, резидентом якої вона є, або, якщо її випадок підпадає під дію пункту 1 статті 24, тієї Договірної Держави, національною особою якої вона є. Справа повинна бути подана протягом трьох років з моменту першого повідомлення про дію, яка призводить до оподаткування, що не відповідає положенням Конвенції.

2. Компетентний орган прагнучиме, якщо він вважатиме заяву обгрунтованою і якщо він сам не зможе прийти до задовільного рішення, вирішити питання за взаємною згодою з компетентним органом другої Договірної Держави з метою уникнення оподаткування, яке не відповідає Конвенції. Будь-яка досягнута домовленість повинна виконуватись незалежно від будь-яких обмежень часу, передбачених внутрішнім законодавством Договірних Держав.

3. Компетентні органи Договірних Держав прагнутимуть вирішувати за взаємною згодою будь-які труднощі або сумніви, що виникають при тлумаченні або застосуванні Конвенції.

4. Компетентні органи Договірних Держав можуть вступати в прямі контакти один з одним з метою досягнення згоди в розумінні попередніх пунктів.

Якщо для досягнення згоди доцільно організувати усний обмін думками, такий обмін може відбутися у рамках засідання комісії, яка складається з представників компетентних органів Договірних Держав.

Стаття 26

Обмін інформацією

1. Компетентні органи Договірних Держав обмінюються інформацією, що стосується виконання положень цієї Конвенції або національних законодавств Договірних Держав стосовно податків, на які поширюється Конвенція, тією мірою доки оподаткування не суперечить цій Конвенції, зокрема, щоб попереджувати ухилення від податків і полегшувати застосування встановлених законом положень проти легальних ухилень. Обмін інформацією не обмежується статтею 1. Будь-яка інформація, одержана Договірною Державою, буде вважатися конфіденційною таким же чином, як і

інформація, що одержана у межах національного законодавства цієї Договірної Держави, і буде розкрита тільки особам або органам (включаючи суди і адміністративні органи), які займаються оцінкою або стягненням, примусовим стягненням або розглядом апеляцій стосовно податків, на які поширюється ця Конвенція. Такі особи чи органи будуть використовувати інформацію лише для таких цілей. Вони можуть розкривати інформацію в ході відкритого судового засідання або при прийнятті судових рішень.

Компетентні органи шляхом консультацій будуть розвивати відповідні умови, методи та техніку, що стосуються справ, щодо яких такий обмін інформацією може бути зроблений, включаючи, якщо необхідно, обмін інформацією, яка стосується податкових ухилень.

2. У жодному випадку положення пункту 1 не будуть тлумачитись як такі, що зобов'язують Договірну Державу:

а) здійснювати адміністративні заходи, що протирічать законодавству або адміністративній практиці будь-якої з Договірних Держав;

б) надавати інформацію, яку неможливо одержати за законодавством або в ході адміністративної практики будь-якої Договірної Держави;

с) надавати інформацію, яка розкриває будь-яку торговельну, підприємницьку, промислову, комерційну або професійну таємницю або торговельний процес, або інформацію, розкриття якої суперечило б установленій практиці.

Стаття 27

Стягнення податкових зобов'язань

1. Договірні Держави погоджуються надавати згідно з відповідними правилами їх відповідних внутрішніх законів і нормативних документів взаємне сприяння у справлянні податків, про які йдеться в цій Конвенції, а також будь-яких процентів, витрат, додаткових податків, сум, що справляються разом з податками, та пені адміністративного характеру у зв'язку з такими податками, що надалі згадуються як "податкові зобов'язання".

2. Для цілей цієї статті:

а) термін "Держава, яка запитує" означає Договірну Державу, що робить запит про сприяння у стягненні податкових зобов'язань;

б) термін "Держава, до якої звертаються" означає Договірну Державу, до якої подають запит про сприяння у стягненні податкових зобов'язань.

3. Держава, до якої звертаються, за проханням Держави, яка запитує, займається стягненням податкових зобов'язань від імені Держави, яка запитує, відповідно до правил, що застосовуються при стягненні її власних податкових зобов'язань. Згаданому податковому зобов'язанню, яке прийняте для стягнення Державою, до якої звертаються, не буде надаватися перевага у Державі, до якої звертаються, і до цієї Держави не будуть пред'являтися вимоги щодо застосування примусових (силових, консервативних або адміністративних) заходів, передбачених законодавством та нормативними документами Держави, яка запитує.

4. Запит про сприяння у відношенні податкових зобов'язань повинен містити повну інформацію стосовно ідентифікації боржника, характеру і суми заборгованості та повинен супроводжуватися:

- а) заявою про те, що податкове зобов'язання стосується податку, на який поширюється Конвенція, якщо таке зобов'язання дійсно існує і не спростовується або не може бути спростоване;
- б) офіційним екземпляром документа, що дозволяє здійснення примусових заходів у Державі, яка запитує. Згаданий документ повинен точно вказувати (а) (метод сплати податкового зобов'язання) та (б) точну дату можливого здійснення примусових заходів, а також точну дату закінчення права стягнення податкового зобов'язання згідно з обмежувальними правилами Держави, яка запитує.
5. Суми, що підлягають сплаті, повинні бути вказані як у валюті Держави, яка запитує, так і у валюті Держави, до якої звертаються. У відношенні курсу обміну валют до уваги повинна прийматися ставка продажу валюти при обміні, що діє на день підписання запиту. Стягнення податкового зобов'язання здійснюється у валюті Держави, до якої звертаються.
6. Документ, що дозволяє примусове стягнення податкового зобов'язання, повинен, згідно з чинними положеннями Держави, яка запитує, прийматися, визнаватися, доповнюватися або замінюватися в найкоротший можливий строк після дати одержання запиту про сприяння документом, що дозволяє примусове стягнення податкового зобов'язання, Держави, до якої звертаються.
7. Запити про сприяння і документи, що до них додаються, повинні супроводжуватися перекладом офіційною мовою Держави, до якої звертаються, або тією мовою, про яку домовляється Договірні Держави.
8. Питання, що стосуються обмежувальних періодів, будуть регулюватися виключно внутрішнім законодавством Держави, яка запитує. Діяльність щодо стягнення податкових зобов'язань, яка здійснюється Державою, до якої звертаються, і яка згідно з законодавством цієї Держави призупиняє або перериває обмежувальний період, буде мати той же ефект і в Державі, яка запитує. Держава, до якої звертаються, повідомляє Державу, яка запитує, про заходи, вжиті у відношенні призупинення або переривання обмежувального періоду.
9. На Державу, до якої звертаються, не накладається зобов'язання виконувати запити про сприяння у стягненні податкових зобов'язань, якщо Держава, яка запитує, не вичерпала на своїй території всі засоби щодо відшкодування своїх податкових зобов'язань, про які йде мова у запиті про сприяння.
10. Податкові зобов'язання, у стягненні яких надається сприяння на прохання Держави, яка запитує, мають такі ж переваги як і аналогічні заборгованості Держави, до якої звертаються.
11. Компетентні органи Договірних Держав будуть вступати у контакт одна з одною для визначення процедури переказу сум, зібраних Державою, до якої звертаються, від імені Держави, яка запитує, в ході якої повідомляються рахунки депозитів відшкодованих податкових зобов'язань на підставі надання запиту.
12. Збори за прострочені платежі, що стягуються згідно з законодавством Держави, до якої звертаються, будуть відноситись до Держави, яка запитує. Однак, будь-які звичайні і надзвичайні витрати, що понесені Договірною Державою в ході надання сприяння у стягненні податкових зобов'язань, повинні нести Державою, до якої звертаються.

Стаття 28

Члени дипломатичних місій і консульських постів

Ніщо у цій Конвенції не буде впливати на податкові привілеї членів дипломатичних представництв або консульських постів, наданих за загальними нормами міжнародного права або відповідно до положень спеціальних угод.

Стаття 29

Набуття чинності

1. Кожна з Договірних Держав повідомить іншу по дипломатичних каналах про завершення внутрішньодержавних процедур, необхідних для набуття чинності цією Конвенцією. Конвенція набуває чинності у день одержання останнього такого повідомлення.

2. Положення Конвенції будуть застосовуватись:

а) стосовно податків, утриманих у джерела, щодо сум, які сплачуються або кредитуються з або після першого січня, наступного за датою набуття Конвенцією чинності; і

б) стосовно інших податків - за податкові періоди, починаючи з або після першого січня, наступного за датою набуття Конвенцією чинності.

Стаття 30

Припинення дії

Ця Конвенція є чинною до припинення її дії однією з Договірних Держав. Кожна з Договірних Держав може припинити дію Конвенції шляхом передачі через дипломатичні канали повідомлення про припинення дії принаймні за шість місяців до закінчення будь-якого календарного року, що починається після закінчення п'яти років з дня набуття Конвенцією чинності.

У такому випадку Конвенція припиняє свою дію:

а) стосовно податків, утриманих у джерела, щодо доходів, які сплачуються після закінчення календарного року, в якому одержано повідомлення про припинення дії; і

б) стосовно інших податків, за податкові періоди, що починаються після закінчення календарного року, в якому одержано повідомлення про припинення дії.

На засвідчення чого ті, що нижче підписалися, відповідним чином на те уповноважені, підписали цю Конвенцію.

Вчинено в м. Київ 6 листопада 2000 року, в двох примірниках, кожний українською, грецькою та англійською мовами, всі тексти є автентичними, у разі виникнення розбіжностей у тлумаченні, перевагу має текст, викладений англійською мовою.

**За Уряд
України**

**За Уряд
Грецької Республіки**